

РЕШЕНИЕ

№ 164

гр. Карнобат, 12.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРНОБАТ, III СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Т. Маринов

при участието на секретаря Дарина Б. Енева
като разгледа докладваното от Димитър Т. Маринов Гражданско дело № 20212130100366 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод исковата молба на У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД гр. Прага Република Чехия с която същото дружество чрез пълномощника си и процесуален представител адв. П.К. е предявило иск с правно основание чл. 422 ал.1 във връзка с чл. 415 ал.1 от ГПК, с който моли съда да постанови решение с което приеме за установено по отношение на ответниците Бисер 2014 ЕООД гр. Карнобат и А.. Ж. Д. , че същите дължат на ищцовото горепосочено дружество парична сума в размер на 7909, 73 лв. което задължение представлява част от вземане по запис на заповед от 22.07.2019 г., както и законната лихва върху тази главница , считано от датата на подаването на заявлението за издаване на съответната заповед за изпълнение в Районен съд Карнобат до окончателното ѝ изплащане . Със същата искова молба ищцовата страна моли съда да осъди ответника и да му заплати на основание чл. 78 ал.1 от ГПК направените по делото съдебни разноси, както и направените от ищцовото дружество съдебни разноси присъдени му по ч.гр.д. № 1082 / 2020 г. по описа на Районен съд Карнобат .

В съдебно заседание ищецът респ. ищцовото дружество редовно призовано не се явява лично неговия законен или процесуален представител, но последният с подадените от него писмени молби поддържа така предявения от него иск и иска уважаването му , ведно с всички законни последици от това.

Ответниците Бисер 2014 ЕООД гр. К. и А.. Ж. Д. в преклузивния срок по чл. 131 ал.1 от ГПК чрез процесуалните им представители са подали отговор по исковата молба с която е предявен горепосочения установителен иск срещу тях и по този начин са взели становище по същия иск в същия

отговор , като считат същия иск за допустими за разглеждане , но за изцяло неоснователен и молят съда да го отхвърли изцяло като такъв .

От двамата ответници по делото , редовно призовани се явява само ответника А.Д. лично в съдебно заседание , като се явяват техните процесуални представители който пак заявяват по повод на предявения срещу ответниците иск , че не дължат сумата претендирана за установяване с него респ. претендираните суми с иск и по този начин молят исковете да бъдат отхвърлени изцяло.

След поотделната и съвкупна преценка на събраните по делото доказателства , съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното :

Горепосоченият предявен от ищеца У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД гр. Прага , Република Чехия иск се явява по своята същност положителен установителен иск с правно основание чл. 422 ал.1 във връзка с чл. 415 ал.1 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответниците Бисер 2014 ЕООД гр. К. и А.Д. съществуването в полза на ищеца У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД на твърдяното от него вземание за посочените от него сума. За да бъде уважена тази претенция , установителна такава съдът намира, че следва да бъдат доказани от ищеца кумулативното наличие на няколко императивни предпоставки , а именно : между страните по настоящото дело в твърденият от ищеца период да е било налице валидно правоотношение обективизирано в твърдения от страните договор с предмет доставка на услуги респ. гориво , ищецът като страна по това валидно правоотношение – да е изпълнил поетите от него задължения – да е предоставил твърдяните от него услуги по процесния договор на ответника Бисел 2014 ЕООД обективизирани по стойност в издадената процесна запис на заповед , същият ответник също като страна в това правоотношение да е действал недобросъвестно т.е. да не е извършил задължителните плащания по получаваните по договора услуги и затова в полза на ищеца да е възникнало правото на твърдяното възнаграждение за тези предоставени услуги в претендирания за установяване размер и период спрямо двамата ответници и последно в полза на ищеца по делото при условията на чл. 410 от ГПК да е издадена и съответна заповед за изпълнение.

В исковата си молба ищцовото дружество У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД твърди, че на 22.07.2019 г. първият ответник Бисер 2014 ЕООД гр. К. е издало в негова полза запис на заповед с който неотменимо и безусловно се е задължило срещу предявяването ѝ да му плати сумата от 16 000 лв. , като тази запис на заповед е била авалирана от втория ответник А.. Ж. Д. в качеството ѝ на физическо лице в полза на ищеца У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД. Същото дружество освен това твърди , че записът на заповед е бил предявен на същите двама длъжници на 25.11.2020 г. , за което е било извършено изрично отбелязване в същия писмен акт ,но до момента двамата солидарни длъжници по тази ценна книга не са извършили плащане в негова

полза. Същото ищцово дружество твърди , че предвид неплащането от страна на ответниците на безусловно поетите от тях задължения в същата ценна книга, която им е била надлежно предявена, затова ищцовото дружество понеже по този начин е получило правата на кредитор , с подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК за част от горепосочената сума респ. ищецът е инициирал нарочно заповедно производство , като по този начин по това заявление е образувано ч.гр.д. № 1082 / / 2020 г. по описа на КРС по което последният съд е издал заповед № 260609 от 31.12.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 от ГПК. С нея КРС е разпоредил двамата длъжници Бисер 2014 ЕООД гр. К. и А.. Ж. Д. , ответници по настоящото дело да заплатят солидарно на кредиторът – ищецът по делото У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД част от дължимата се от тях сума по представения запис на заповед от 22.07.2019 г. , горепосочена сума посочена в диспозитива на исковата молба, а именно: парична сума в размер на 7 909 , 73 лв. представляваща главница , ведно със законната лихва върху главницата , считано от датата 22.12.2020 година – датата на подаването на заявлението за издаването на същата съответна заповед за изпълнение до окончателното изплащане на същата сума , както и сумата от 744, 94 лв. представляваща всички направени по заповедното производство съдебни разноски. С оглед на това съдът намира, че спрямо ищецът по настоящото дело е налице една от императивните кумулативни предпоставки за уважаването на настоящия иск- в негова полза да има образувано заповедно производство за процесната сума респ. суми дължащи се от ответниците , които са и предмет на настоящото производство. По същата заповед за изпълнение на парично задължение издадена въз основа на документ по чл. 417 т.10 от ГПК е издаден и изпълнителен лист в полза на дружеството ищец срещу двамата длъжници посочени по- горе за процесните суми дължащи се от тях, като е образувано и изп. дело № № 16 / 2021 г. по описа на ЧСИ Ивелина Божилова . Същият ЧСИ е изпратил покани за доброволно изпълнение изх. № 799 от 15.01.2021 г. и изх. № 801 /15.01.2021 г. на длъжниците, ведно с приложени към тях изпълнителен лист , Заповед за незабавно изпълнение и копие от съответната 33 , които са били получени от тях на дата 21.01.2021 г. и същите са направили възражения по чл. 414 от ГПК на дата 26.01.2021 г. . Тъй като и двамата ответници са подали съответните възражения , съдът с нарочно разпореждане № 260178 от 28.1.2021 г. по същото ч.гр.д. № 1082 / 2020 г. по описа на КРС е указал на кредитора на основание чл. 415 ал.1 от ГПК , че може да предяви настоящия установителен иск за горепосоченото задължение срещу ответника , което с настоящата си искова молба сегашния ищецът е сторил.

По делото е представен запис на заповед, издаден на 22.07.2019 г. в гр. Карнобат , като документът е назован „Запис на заповед“, а освен това в самия текст на същия стои изразът „запис на заповед“. Със записа на заповед при условията на без протест и без разноски, платим на предявяване е поето

неотменимо и безусловно задължение от страна на издателя дружество Бисер 2014 ЕООД гр. К. да плати без протест и без разноски на поемателя – ищцовото дружество У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД в три дневен срок от датата на предявяването му сумата от 16 000 лв. . В същата ценна книга е посочено , че същата може да бъде предявена в три годишен срок от издаването ѝ , като е отразено , че плащането по същата запис на заповед е обезпечено изцяло от физическото лице А. Ж. Д. в качеството ѝ на авалист . По – надолу в същата запис на заповед е отразено , че същата е предявена за плащане на издателя Бисер 2014 ЕООД гр. К. и на авалиста А.Ж. Д. на дата 25.11.2020 г.

Съдът следва да спомене , че записът на заповед е ценна книга, материализираща права и е доказателство за вземането. Вземането по запис на заповед произтича от абстрактна сделка, на която основанието е извън съдържанието на документа.

При редовен от външна страна менителничен ефект и направено общо оспорване на вземането от ответника, ищецът не е длъжен да сочи основание на поетото от издателя задължение за плащане и да доказва възникването и съществуването на вземане по каузално правоотношение между него като поемател и длъжника–издател по повод или във връзка с което е издаден записът на заповед. За да удостовери валидна абстрактна менителнична сделка, пораждаща задължение за плащане на посочената от издателя парична сума, записът на заповед трябва да притежава формата и реквизитите, посочени в чл. 535 от ТЗ. Поради това, при разглеждане на иск по чл. 422 от ГПК за съществуване на вземане, породено от запис на заповед, съдът следва да съобрази доколко представеният от ищеца – кредитор документ отговаря на формалните изисквания на чл. 535 от ТЗ, които му придават значението на запис на заповед. В конкретния случай представеният по делото документ притежава всички задължителни реквизити по чл. 535 от ТЗ позволяващи да бъде квалифициран като запис на заповед, макар и грешно да са посочени и вписани бащиното и фамилното име на авалиста А. Ж. Д. вместо правилните такива А.. Ж. Д., тъй като същата не е издател , а само авалист по същата ценна книга . Записът на заповед е действителен и удостоверява валидното възникване на установяваното с иска по чл. 422 от ГПК парично вземане за сумата от 16 000 лв. . Същата е оспорена от ответника относно нейната истинност поради това , че отразената в нея дата на предявяване – 25.11.2020 г. не е собственоръчно изготвена от управителя на дружеството и от авалиста . Действително видно от заключението на вещното лице Щ.Н. по назначената по делото съдебно- почеркова експертиза , което заключение като неоспорено от страните по делото съдът е приел като абсолютно доказателство по делото е че двата ръкописно изписани цифрови текстове отразяващи датата на предявяване на процесната запис на заповед – 25.11.2020 г. на издателя ѝ дружество Бисер 2014 ЕООД чрез управителя му А. Ж. Д. и на авалиста А. Ж. Д. не са изпълнени от последната , но съдът намира , че тази неавтентичността на документа в същата му част не обосновава извод за

опровергана формална доказателствена сила на същата ценна книга. Същият факт само доказва, че същата ценна книга като такава по чл. 486 ал.1 т.2 от ТЗ не е предявена за плащане на издателя ѝ и на авалиста и по този начин същият не може да иска плащане по нея към същия момент съгласно чл. 491 от ТЗ. Тука следва да се посочи и че е неоснователно възражението на ответниците за пропускането от страна на поемателя на записа на заповед на срока за предявяването на същата процесна 33 и загубването на правата му по нея срещу задължените по нея лица, извън издателя ѝ, тъй като не е била предявена за плащане от същия в едногодишния срок от издаването ѝ съгласно разпоредбата на чл. 487 ал.1 от ТЗ във вр. с чл. 537 от ТЗ, тъй като в същата процесна запис на заповед, макар и да е от категориите на тези по чл. 486 ал.1 т.2 от ТЗ – платима на определен срок след предявяването ѝ, е уговорен не 1- годишен срок затова, а три годишен срок за предявяване за плащане, считано от датата на издаването ѝ – т.е. срокът затова е до 22.07.2022 година. Тука следва да се посочи от съда, че непредявяването на посочения менителничен ефект за плащане не се отразява върху възможността да бъде ангажирана отговорността на издателя. Това разбиране е в съответствие с изрично разпореденото в чл. 514, ал. 1 ТЗ (в този смисъл са **Решение № 132 от 23.06.2016 г. ВКС по т. д. № 2316/2015 г., I т. о., Решение № 1 от 1.03.2010 г. ВКС по т. д. № 520/2009 г., II т. о.**). Затова това възражение следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

В случая обаче както ответниците –издател и авалист в отговора си на исковата молба, така и ищецът-поемател въведоха в процеса твърдения за наличие на каузално правоотношение, във връзка с което е издаден записът на заповед, като обезпечаваща неговото изпълнение сделка, а именно представеният по делото договор за доставка на стоки и предоставяване на услуги обективиран в документ- Главно споразумение за сътрудничество № С 710403 / 2019 от дата 13.3.2019 г., ведно с приложените към него Общи търговски условия и договор за поръчителство от дата 13.3.2019 г.. С въвеждането на това относително субективно менителнично възражение от издателя за наличието на каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. В тази хипотеза в производството по чл. 422 ГПК на изследване подлежи и каузалното правоотношение доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед. Въпреки това, предмет на делото при предявен установителен иск по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 10 от ГПК е съществуване на вземането, основано на записа на заповед (**т. 17 ТР № 4/2013 г. ОСГТК**), т. е. установяване на валиден запис на заповед, с настъпил падеж за плащане и с оглед възражението на ответника за погасено вземане на този иск – субективно менителнично възражение и подадено заявление по чл. 417, т. 10 от ГПК преди изтичане на давностния срок. Затова съдът намира, че следва да

разгледа по същество така направеното горепосочено възражение за недължимостта на претендираната за установяване сума по записа на заповед свързано с осъществяването на правата и задълженията на страните по това твърдяно каузално правоотношение.

Ищцовото дружество претендира установяване на солидарни задължения на двамата ответници спрямо него в размер на сумата от 7 909, 73 лв. представляващи част от общото вземане по процесната апис на заповед в размер на общата сума от 16 000 лв. .Същите страни по делото после твърдят , ответниците – в отговора си на исковата молба , а впоследствие се признава и от ищцовата страна , че тези задължения се претендират въз основа на сключения между първият ответник Бисер 2014 ЕООД гр. К. и ищцовото дружество У.А.Г. Пемънт Солюшънс АД горепосочен договор за доставка на стоки и предоставяване на услуги обективизиран в документ- Главно споразумение за сътрудничество № С 710403 / 2019 от дата 13.3.2019 г. , ведно с приложените към него Общи търговски условия и договор за поръчителство от дата 13.3.2019 г., въз основа на първите от които два писмени акта ищцовото дружество е доставяло гориво на първото дружество – ответник Бисер 2014 ЕООД , за осъществяването от това дружество международен автомобилен превоз на това за чужда сметка или възнаграждение , за което му е бил издаден и съответния лиценз № 16709 от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията , който лиценз е валиден считано от 05.01.2017 г.. Страните по делото не спорят , че ищцовото дружество като член на търговска група Е. с подписването на същите два договор и общи търговски условия към него се явава доставчик на услуга , като предоставя на ответното дружество възможността чрез средство-магнитна карта да зарежда до определен стойностен лимит автомобилно гориво от различни бензиностанции на членове на същата търговска група, която ответното дружество е получавало и е зареждало гориво от бензиностанциите на същата търговска група Е.. Страните признава и факта , че същото дружество по този начин е зареждало горивото безкасово и безналично с процесната магнитна карта – т.е. без към момента на зареждане на горивото да извършва плащане и след това като потребител на тази услуга е придобивало качеството на длъжник и винаги дължало впоследствие заплащане на потребеното гориво , за което е била издадена впоследствие и процесната запис на заповед , служеща за обезпечаването на тези задължения на дружеството, като в нея се отразявали всички суми по стойността на потребеното гориво , задължения за такси , лихви за забава и др. подобни. Ответното дружество твърди , че не е плащало никакви суми по процесната запис на заповед , но размерът на претенцията обоснована като вземане по записа на заповед съответства на претенцията на ищеца по иска , обоснована като вземане на ищеца за доставено и неплатено гориво , включваща главница , такси , лихви и др. подобни в размер на сумата от 3 515, 23 евро които суми са фактурирани в една обща фактура № 3212031094

издадена на дата 15.07.2020 г. . Същото дружество и респ. ответниците по иска твърдят, че на посочените в същата фактура дати 07.07.2020 г. и 08.07.2020 г. и на посочените в същата фактура места за зареждане-бензиностанции на търговската група Е. – градовете Саведален и Гьотеборг находящи се в Кралство Швеция , където в период за около 2 часа през нощта на 07.07.2020 г. срещу 08.07.2020 г. – за периода от 22, 53 ч. на 07.08.2020 г. до 01.03. часа на 08.07.2020 г. соченият товарен автомобил на дружеството – товарен автомобил ** с рег. № ***** с водач К. С. не е заредил посочените в същата фактура 2 278, 36 литра гориво дизел на обща стойност от 3 515, 23 евро , тъй като по това време се е намирал в Р Франция, като по този начин е била извършена кражба на това гориво, без знанието на съответните лица от същото дружество и последното не дължи плащане на същото гориво. За изследването на това твърдение на ответниците е назначена по делото комплексна съдебно- автотехническа експертиза извършена от вещите лица Ж. Е. и Щ. П. , чието заключение като неоспорено от страните по делото , съдът е приел като абсолютно доказателство. Същите тези горепосочени вещи лица в заключението си категорично посочват, по време на зареждането на горепосоченото гориво в периода от от 22, 53 ч. на 07.08.2020 г. до 01.03. часа на 08.07.2020 г. соченият товарен автомобил на дружеството – товарен автомобил ** с рег. № ***** с водач К. С., видно от извадка от джириес системата му се е намирал в района на гр. Гент в Кралство Белгия , като разстоянието между гр. Гент и гр. Гьотеборг, където в последното място е приключило зареждането на горивото е 1255 км., като същото пространство може да бъде преодоляно от лек автомобил за 14 часа и 14 минути . Същите вещи лица удостоверяват, че горепосочения товарен автомобил ** с рег. № ***** съгласно представените по делото 2 бр. международни товарителници е доставил стоки на дати 07.07.2020 г. и на 09.07.2020 г. в Р Франция , като по този начин не е бил на бензиностанциите в Кралство Швеция в часовия интервал 22:53:32 часа на дата 07.07.2020 часа до 01:03:35 часа на дата 08.07.2020 г., тъй като не е било технически възможно този автомобил да е бил едновременно и вКралство белгия и в Кралство Швеция, а е бил в Р Франция , който извод на същите вещи лица потвърден от приложените писмени доказателства по делото , настоящия съд приема за доказано.Същите вещи лица потвърждават, че горивото по принцип се е зареждало с карта защитена с магнитна лента , която карта може да се копира много лесно от друго лице което има достъп до нея за около10-15 секунди , след което тази информация от картата може да се прехвърли на една или повече други магнитни карти и те да се използват , бед да е необходим достъп до оригиналната карта , като същите вещи лица смятат , че в дадения случай зареденото количество гориво в Кралство Швеция е станало с клонирана респ. копирана карта. Съдът възприема като достоверен и този извод на вещите лица , тй като същият не е опроверган от никакви други доказателства по настоящото дело , а напротив същият се подкрепя от останалия писмен материал по делото – писмо за извършени

подозрителни трансакции за дата 08.07.2020 г. до РПУ Карнобат на л. 83 от делото , писмо на л. 84 , уведомитено писмо от Бисер 2014 ЕООД на л. 86 и постановление на Окръжна прокуратура Бургас за спиране на наказателното производство по досъдебно производство № 90 / 2020 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура Бургас от дата 19.10.2020 г. . С оглед на изследването на това каузално правоотношение и задълженията на страните по него – ищцовото дружество и първото дружество ответник след изследване на същото изрично се установи връзка между процесната запис на заповед и това каузално правоотношение по повод на което е издадена тази ценна книга, като съдът намира , че ищцовото дружество не е доставило на ответното дружество фактурираното му дизелово гориво , а същото е било отнето от друг правен субект чрез евентуално престъпление , поради което и същото дружество ответник като неполучило същото дизелово гориво и само на това основание впредвид неизпълнението на договора от страна на ищцовото дружество спрямо ответното такова , възнаграждението затова се явява недължимо. Затова същото дружество ответник не дължи заплащането на същото гориво по същата фактура по посочената в същата стойност на ищцовото дружество. Съдът намира , че има още едно основание за недължимост на претендираната за установяване сума и това е клаузата на чл.6.2. от заключителните разпоредби на главното споразумение за сътрудничество № С 710403 / 2019 от 13.3. 2019 г. подписан между ищцовото и ответното дружество , съгласно който / както е и при настоящия случай при спор на страните по делото относно дължимостта на претендираната за установяване сума / всички евентуални спорове възникнали от същото споразумение ще бъдат решавани с окончателна валидност от Арбитражния съд при Стопанската камара на Чешката Република и Аграрната камара на Чешката Република , с който самите страни са се съгласили , че при настоящия спор дължимостта на така претендираното задължение ще се установява със съответното арбитражно решение , което решение единствено може да установи съществуването на задължение от страна на ответното дружество , а при липса на такова арбитражно решение , настоящия съд приема , че няма към настоящия момент дължимо вземане спрямо ответното дружество по делото в полза на ищцовото такова , тъй като не е установено по надлежния ред уговорен затова между страните по делото.

Ищцовото дружество твърди , че размерът на цялата претенция обоснована ксато вземане по запис на заповед съответства на договорната претенция ца цената на доставено гориво и възлиза на сумата от 4 044, 18 евро , която сума включва следните суми : 1. Сумата от 3 004, 64 евро по горепосочената процесна фактура № 3212031094 от 15.07.2020 г., която всъщност е за сумата от 3 515, 23 евро 2. Сумата от 510, 77 евро дължима се по фактура № 2026010022081 от дата 15.08.2020 г., 3. Сумата от 8, 23 евро представляваща лихви съгласно извлечение № 2004040008595 от 15.10.2020 г. в което били посочени лихвите за просрочие , 4. Сумата от 162, 07 евро представляваща лихви съгласно извлечение от сметка от 25.11.2020 г. и 5.

Сумата от 358, 47 евро представляваща неустойки съгласно извлечение от сметка от дата 25.11.2020 г. но относно същите тъй като се твърдят от ищеца че се дължат и понеже не са представени по делото никакви доказателства от ищеца относно това откъде същите произлизат и че се дължат от ответника ,въпреки задължението затова в тежест на ищцовото дружество , то съдът намира , че с оглед непредставянето на такива неоспорими доказателства за тяхната дължимост , че те също не се дължат за плащане от страна на ответното дружество. В тази връзка съдът намира , че същите вземания не се доказват от приложените като доказателства по делото горепосочени фактури , тъй като те са доказателства за твърдени от ищцовото дружество услуги като получени от ответната страна , тъй като същите биха били като доказателство , само ако удостоверяват едни неизгодни факти за ищцовото дружество , каквито те не удостоверяват по делото.

Следователно съдът намира , че ответното дружество по този начин не отговаря за изпълнението на задължението да изплати уговореното възнаграждение на ищцовото дружество в размер на претенцията по настоящото дело и затова и респ. неизпълнението на това задължение не е по негова вина и тази недължимост на процесното вземане води до недължимост и на тази част от вземането по обезпечението обективизирано в ценната книга-процесната запис на заповед от 22.07.2019 г. и респ. неизпълнението на задължението на довереника-ищеца да изпълни възложената поръчка биха довели до недължимост и на вземането по обезпечителната сделка. Това важи също и за авалиста – физическо лице по същата 33. С оглед гореизложеното съдът намира , че така предявения иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК се явява изцяло неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло, ведно с всички акцесорни законни последици от това – неприсъждането на законни лихви върху същото вземане , тъй като отхвърлянето на главното вземане води и до отхвърлянето и на акцесорния иск за лихви.

По разноските по делото: Ищцовата страна е пискала да ѝ бъдат присъдени направените от нея съдебни разноски по настоящото дело и същите такива направени по заповедното производство , но с оглед отхвърлянето на иска изцяло , то съдът намира , че такива не следва да ѝ бъдат присъждани. Ответните страни също са поискали да им бъдат присъдени направените от тях съдебни разноски по настоящото дело в размер на общата сума от 2350 лв. за което също са представила списък на съдебните разноски по чл. 80 от ГПК. Същите съдебни разноски направени от тях включват следните суми : 1. сумата от 1200 лв. представляваща заплатено адвокатско възнаграждение по настоящото дело съгласно приложен договор за правна защита и съдействие, 2. сумата от 800 лв. представляваща заплатена такса за изготвяне на комплексната съдебно-автотехническа експертиза и 3. Сумата от 350 лв. представляваща заплатен депозит за изготвяне на съдебно-графическата експертиза .Тъй като предявения от ищцовото дружество иск срещу ответните страни по

настоящото дело се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло, то съдът намира , че на ответните страни по делото следва да им бъдат присъдени изцяло направените от тях по делото съдебни разноски в размер на общата сума от 2350 лв. на основание чл. 78 ал.3 от ГПК.

Мотивиран от гореизложените си съображения, Карнобатският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 422 ал.1 във връзка с чл. 415 ал.1 от ГПК предявен от У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД – акционерно дружество регистрирано съгласно законите на Република Чехия на 04.12.2000 г., вписано в секция В партия № 6882 на Търговския регистър при Градският съд – гр. Прага , идентификационен номер 26415623 със седалище и адрес на управление : 1719 / 4 На Витезне плани , Прага 4 , п.к. 14000 гр. Прага , Република Чехия и с процесуален представител адв. П. КР. КР. от САК , със съдебен адрес за връчване на съобщения и книжа по делото – гр. София 1309 бул. Тодор Александров № 137 ет. 6 чрез адв. П. КР. КР. – съдебен адресат срещу Бисер 2014 ЕООД с ЕИК 202854745 със седалище и адрес на управление – ***** с управител А.. Ж. Д. с ЕГН ***** и А.. Ж. Д. с ЕГН ***** с адрес в ***** с който иск У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД моли съда да постанови решение с което да приеме за установено по отношение на същите ответници Бисер 2014 ЕООД гр. К. и А.. Ж. Д. , че същите му дължат парична сума в размер на 7909, 73 лв. което задължение представлява част от вземане по запис на заповед от 22.07.2019 г., както и законната лихва върху тази главница , считано от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК № 260609 от 31.12.2020 г. по ч. гр.д. № 1082 / 2020 година по описа на Районен съд Карнобат – 22.012.2020 г. до окончателното ѝ изплащане , като неоснователен и недоказан изцяло , като отхвърля и искането на У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД за присъждане на направените от него разноски по заповедното производство по ч.гр. д. № 1082 / 2020 г. по описа на Районен съд Карнобат , както и отхвърля и искането на У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД за присъждането на съдебни разноски направени от него по настоящото гражданско дело № 366 / 2021 г. по описа на Районен съд Карнобат като неоснователни на основание чл. 78 ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА У.А.Г. Пеймънт Солюшънс АД – акционерно дружество регистрирано съгласно законите на Република Чехия на 04.12.2000 г., вписано в секция В партия № 6882 на Търговския регистър при Градският съд – гр. Прага , идентификационен номер 26415623 със седалище и адрес на управление : 1719 / 4 На Витезне плани , Прага 4 , п.к. 14000 гр. Прага , Република Чехия и с процесуален представител адв. П. КР. КР. от САК , със

съдебен адрес за връчване на съобщения и книжа по делото – гр. София 1309 бул. Тодор Александров № 137 ет. 6 чрез адв. П. КР. КР. – съдебен адресат да заплати на Бисер 2014 ЕООД с ЕИК 202854745 със седалище и адрес на управление – ***** с управител А.. Ж. Д. с ЕГН ***** и А.. Ж. Д. с ЕГН ***** с адрес в ***** сумата от 2350 лв. представляваща направените от тях съдебни разноси по настоящото гр.дело № 366 / 2021 г. по описа на Районен съд Карнобат , на основание чл. 78 ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО МОЖЕ ДА СЕ ОБЖАЛВА пред Бургаския окръжен съд в 14- дневен срок, считано от съобщаването му на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Карнобат: _____